

Sygn. akt II PK 183/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa G. J.
przeciwko P. S.A. w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 14 marca 2014 r., sygn. akt VI Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 (zł)
sto dwadzieścia tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 marca 2014 r. Zarzucono naruszenia art. 30 § 4 k.p. oraz 8 k.p.

Skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, wyjaśniając, że „w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego przedmiotem rozważań nie było zagadnienie skuteczności narzędzi/systemu/metody, za pomocą których pracodawca dokonuje oceny efektywności pracy pracownika, w kontekście jednej z przesłanek skuteczności wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony, tj. rzeczywistości przyczyny wypowiedzenia.”. Dalej zwrócił uwagę na

„pojawiający się problem nierzetelnej oceny efektywności pracy pracownika spowodowany przez wadliwe narzędzie do oceny tej efektywności”, argumentując, że „zajęcie się przedmiotową kwestią ma istotne znaczenie dla prawidłowej wykładni oraz właściwego stosowania art. 30 § 4 k.p.”. Jako podstawę przyjęcia skargi do rozpoznania wskazano również jej oczywistą zasadność, wiążąc ją z naruszeniem art. 8 k.p. Uzasadniano, że Sąd II instancji uznał, że niewywiązanie się przez pracodawcę z ustnych ustaleń co do sposobu rozwiązania z pracownikiem - najstarszym pracownikiem oddziału zbliżającym się do wieku uprawniającego do tzw. ochrony przedemerytalnej - umowy o pracę oraz możliwości skorzystania przez niego z korzystnych rozwiązań na gruncie ustawy dotyczącej zwolnień grupowych, pozostawało bez wpływu na ocenę zasadności wypowiedzenia umowy o pracę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawnym, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (wyrok SN z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Kwestia wskazana przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jako zagadnienie prawne

zmierza do wyjaśnienia skonkretyzowanego i zindywidualizowanego problemu istotnego dla skarżącego. Rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego nie może sprowadzać się do odpowiedzi na zarzuty kierowanego pod adresem zaskarżonego orzeczenia, a do tego zmierza argumentacja skarżącego, która stanowi w zasadzie polemikę z oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd II instancji. Oczekiwanie skarżącego, aby Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, wypowiedział się na temat "wagi jaką należy przypisywać ocenie systemu, za pomocą którego pracodawca miarkuje efektywność pracowników", opiera się na błędnym założeniu, że Sąd Najwyższy - jako sąd kasacyjny - jest sądem faktu, a nie sądem prawa.

Odnosnie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi, należy podkreślić, że w przypadku powołania się na tę przesłankę we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania należy zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość oraz przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Ponadto, konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest przy tym oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. (postanowienie SN z 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967 i powołane tam orzeczenia, postanowienie SN z dnia 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143).

W tej sprawie wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność nie spełnia powyższych wymogów. Należy zauważyć, że Sąd Okręgowy ustalił, że ewentualne rozmowy w sprawie rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron nie były wiążące dla stron, w efekcie nie doszło do rozwiązania umowy o pracę z powodem za porozumieniem stron. Jednocześnie ocenił, że tego rodzaju rozmowy (jeżeli rzeczywiście miałyby miejsce) nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla niestaranego wykonywania obowiązków

pracowniczych przez powoda (s. 7 zaskarżonego wyroku). Uwzględniając powyższe, sformułowany w ramach twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zarzut naruszenia art. 8 k.p. sprowadza się w istocie do kwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy, pomimo że stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy - jako sąd kasacyjny - jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w sentencji.